

и за да го спастрамя пишахъ само по-главнитѣ случкы въ животътъ си.

Бждѣ Ноемврий, щомъ прѣмънѣхъ дѣждеветѣ, отидохъ пакъ да нагледвамъ полскѣхъ си кѣшѣхъ, която намѣрахъ на едно по-добро състояние. Коловетѣ, отъ които ся състоеше плетътъ ми, бѣхъ ся развили и пуснахъ бѣхъ отраскы (филлизы) каквото върбытъ : подкастрихъ ги както виждахъ за по-добрѣ, тъй що слѣдъ три годявы тѣ покрывахъ на около всичкѣхъ ми оградѣ и сѣнката имъ бѣше стѣнжала толкозъ дебела, щото можаше да живѣе нѣкой твърдѣ добрѣ подъ тѣхъ прѣзъ всичкото врѣме на бездѣдіето. Прѣзъ лѣтото ся прѣтѣмнявахъ плодове за прѣзъ зимѣхъ, когато все пакъ си намѣрвахъ работѣ да не стоѣхъ празенъ.

Много ми ся искаше да си оплетѣхъ нѣколко кошничкы; и знаяхъ до вѣгдѣ какъ да захванѣхъ, помезе като бѣхъ дѣте ходяхъ за залгване при единъ кошничаръ та го гледахъ като работяше, а по нѣкога даже ся и намѣсвахъ въ работѣхъ му. Дойде ми на умъ че вѣйкытѣ отъ сѣщото дърво, отъ което направихъ коловетѣ за плетѣтъ си, можахъ да ми послужатъ най-добрѣ за това. И наистинахъ като